

důležitějších, ale také nejspornějších problémů národohospodářské teorie — povahou podnikatelského zisku. Mildschuh, žák slavného Bedřicha Wiesra, stojí na půdě rakouské školy exaktní. V době poválečné jest to zvláště teorie peněžní, již věnuje své vědecké badání. Zde jest stoupencem Knappova nominalismu a jedním z předních zastánců Wiesrovy teorie důchodové oproti starší teorii kvantitativní. Právě na tomto poli získal si největších zásluh. Především rozvinul a doplnil Wiesrovu teorii důchodovou svou naukou o rozvržení peněžního důchodu na získání statků (v širším smyslu) tří rozličných kategorií: spotřebních, kapitálových i platidel. Dále vybudoval důchodovou teorii i po stránce možno říci dynamické, zkoumaje základní příčiny, proč dochází k změnám hladiny cenové; zde formuluje novou teorii o inflaci a deflaci úvěrové. Prokazuje též na historických dokladech neschopnost teorie kvantitativní vyložití některé pohyby hladiny cenové v minulém století. Zde jeho práce nejsou jen obohacením naší domácnosti, nýbrž i celé světové vědy národohospodářské. Mildschuh, který již vyložil názory a studie svoje na tomto poli v některých nejpřednějších odborných časopisech a sbornících cizozemských, přispívá tak k tomu, že mladá naše národohospodářská věda česká vystupuje co aktivní činitel na fóru mezinárodním a přispívá též svým dílem k vybudování národohospodářské nauky.

Zdá se nám předčasným nyní, kdy jubilant jest v plném tvůrčím rozmachu své vědecké činnosti, vypočítávati všechny jeho práce literární. Jsou uloženy v předních národohospodářských časopisech, revuích i sbornících našich i zahraničních; z děl v oboru peněžní teorie poukazujeme jen na spis: Kupní síla peněz, důchody a úroková míra.

O jubilantovi platí jistě slova Schumpetrova: jeder Zol ein Denker; zachovávati ve všem nejprísnější vědeckou úroveň, jest hlavní devizou jeho vědecké činnosti. Na této úrovni vzdělává a vychovává Mildschuh i své posluchače. Jeho učebnice národního hospodářství přesahuje rámec pouhé vysokoškolské učebnice, je to spíše vědecký nástin celé nauky národohospodářské. Tuto vysokou úroveň udržuje Mildschuh i ve svém semináři, jehož frekventanty seznamuje stále s novými, hodnotnými publikacemi z celého světa. Při tom jest však všem svým žákům vždy nejlaskavějším učitelem, vždy plným nevyčerpatelné ochoty pomáhati jim v jejich studiu. Proto také náleží jeho seminář k nejnavštěvovanějším na naší fakultě, neboť Mildschuh dbá zvláště o to, aby všichni účastníci mohli v debatách tříbiti své poznatky a tak brali živou účast na projednáváných tematech. Mohli bychom stručně shrnouti poměr jubilantův k jeho posluchačům nynějším i bývalým tak, že jim byl a jest vpravdě vždy otcovským přítelem: a jako takovému přednášíme mu my všichni jeho bývalí i nynější žáci k jeho padesátiletým narozeninám svoje nejsrdečnější a nejupřímnější blahopřání!

R.

Lansing zemřel. Robert Lansing, nar. 1864, byl za presidenta Wilsona od r. 1915—1920 státním tajemníkem, t. j. ministrem zahraničí Spoj. Států Severoamerických. Lansing nebyl vyhraněnou politickou individualitou, ale zato oddaným a svědomitým spolupracovníkem Wilsonovým, a jako takový vedl také americkou zahraniční politiku, hlavně při vstupu do Světové války a mírovém jednání v Paříži. První jeho čin byl pokus o založení americké společnosti národů dle myšlenky Wilsonovy; avšak hlavně republika Chile zmařila tento úmysl. — S naší samostatností souvisí jméno Lansingovo uznáním naší vlády ze dne 3. září 1918, koncipovaným dle noty Balfourovy. Masaryk v »Světové revoluci« na něm nejvíce cení odpor proti separátnímu míru s Rakousko-Uherskem.

Kč.

Z celého světa právníckého. Z výročí našich »právníckých«, o nichž není učiněna zmínka zvlášť, připadají na měsíc prosinec letošního roku tato: 3. je výročí vydání zákona o zrušení šlechtictví a řádů (byla by k jeho desítileté vzpomínce zajímavá glosa o chystané jeho novele, ale poněvadž zasahuje do politiky, ponecháme ji zatím), a 19. je deset